

משחקי חברה

מאת

ניצן כהן

ניצן כהן

שדרות המעפילים 32, תל אביב

03 6883568 / 0528823891

© "משחקי חברה" כל הזכויות שמורות בידי ניצן כהן (נובמבר 2005)

© "משחקי חברה" - כל הזכויות שמורות בידי ניצן כהן (נובמבר 2005)

תמונה ראשונה.

(חלל של בית. שולחן ועליו כוסות וצלחות לארוחה זוגית. הגבר נכנס, מסדר מעט את השולחן, נעמד, מתכוון לקראת נאום)

גבר : אני רוצה להרים כוסית....אני רוצה להרים כוסית....אני רוצה להרים כוסית...

(לפתע נכנס לבית בהפתעה קלושאר)

קלושאר : ערבא טבא.

גבר : סליחה...?

(גבר מתקרב אל הקלושאר)

קלושאר : אני מתנצל על ההפרעה, בבקשה ממך, אדוני, חכה רגע. אני רואה בעיניים שלך שאתה בנאדם טוב.

גבר : תודה רבה לך, אבל אני...

קלושאר : לא, לא, לא ! חכה. תסתכל עליי. אתה חושב שככה נולדתי ? גם לי היו פעם חיים. היה לי פעם בית. הייתי אזרח מן השורה. כמוך. אנא, במטותא. אין לך מושג כמה דלתות כבר סגרו עליי. אני זקוק לעזרה.

(גבר מביט בו לרגע ואז מוציא לקלושאר שטר. הקלושאר לוקח, מביט על הכסף)

קלושאר : תודה רבה לך...ושוב...סליחה על ההפרעה. זה בטח נראה כמו...פלישה...אני יכול להבין את הבהלה שלך...אדם זר שנראה כמו סמרטוט אנושי, חודר פנימה לתוך הפרטיות שלך ומבקש עזרה...זה יכול להיראות מאוד מאיים...אני מתנצל...

גבר : ...זה בסדר.

קלושאר : אתה בטח שואל את עצמך איך בנאדם מגיע למצב כזה, כמוני... אני הייתי פעם בנאדם מאושר. קשה להאמין, הא ? תאר לך. בית. אישה. ילד קטן. מוקף באהבה, מוגן מהעולם. עד שביום בהיר אחד, הסכין ננעצה ישר בלב. הסתובבה עמוק פנימה. שום דבר לא יכול להכין אותך לרגע הזה...

גבר : ...מה קרה...ביום בהיר אחד ?

(קלושאר מתכונן ללכת)

קלושאר : ...אני מודה לך. עזרת לי מאוד.

גבר : רגע. חכה. ספר- מה קרה? ... ספר.

(קלושאר נעצר)

גבר : ספר.

קלושאר : פתאום בבת אחת, הכל נגמר. הם הלכו.

גבר : מי ?

קלושאר : האישה והילד. תאונה מחרידה. נשארתי לבד בעולם, נסגרתי בבית, שקעתי עמוק לתוך עצמי...לא ראיתי שום דבר. אף אחד. עד שיום אחד פקחתי את העיניים...וגיליתי שאני חי ברחוב.

גבר : ...כמה שנים אתה חי ככה ?

קלושאר : ...אני לא יודע...איבדתי את תחושת הזמן... אין לך מושג מה הולך שם בחוץ. מלחמת אדם באדם. אנשים אוכלים אחד את השני. ג'ונגל אמיתי...

גבר : ...למה אתה לא עושה משהו ? אתה יכול לנסות להציל את עצמך...להציל את החיים שלך.

(קלושאר מביט בגבר, מחייך)

קלושאר : אתה בנאדם טוב. אני ראיתי את זה בעיניים שלך. אנשים כמוך מחזירים לי את קמצוץ האמון באנושיות. תודה.

(קלושאר מתכוון לצאת)

גבר : חכה רגע.

(קלושאר מסתובב אליו)

גבר : יש עוד כמה דברים ששווה לחיות עבורם, אתה לא חושב ?

קלושאר : ...כן...יש...

גבר : נו, אז למה אתה לא נלחם ?

קלושאר : זה אבוד.

גבר : זה לא אבוד. זה תלוי רק בך. אתה עוד יכול לצאת מזה. אתה רק צריך למצוא את הרגע הזה שאתה מחליט. לתפוס חוט קטן של חסד שתוכל להיאחז בו ולהתחיל מחדש.

(קלושאר מנסה לחבק אותו. הגבר נבהל מעט מהאינטימיות, הקלושאר נרגש)

קלושאר : אתה יודע ? לפני כמה לילות קרה לי משהו מוזר...הסתובבתי ברחובות, הלום אלכוהול, עיניים בקושי פקוחות, מחפש פינה לשים את הראש...נכנסתי לסמטה וכנראה שפשוט איבדתי את ההכרה לכמה שעות...כשפקחתי את העיניים לא ראיתי כלום, התעוורת. היה בוקר מוקדם. שמעתי קולות של ילדים...צחוק של אישה...ריח חם של לחם עמד באוויר...הכל הפך חד כמו סכין, צלילים וריחות היכו בי בעוצמה...ופתאום, בבת אחת שטף אותי זרם חם של דמעות, נזל מתחת לעיניים ושרף את הפצעים הפתוחים...העיניים שלי נפקחו. חזרתי לראות. ראיתי את השמיים. זה היה כאילו ראיתי אותם בפעם הראשונה. פתאום, אחרי הרבה זמן, משהו בתוכי קם וצעק - אני רוצה לחיות ! אני רוצה לחיות !

גבר : נו, ומה עשית ?

קלושאר : הלכתי לרחוב הראשי ואספתי כסף. הייתי חייב לשתות משהו.

גבר : יכולת לקום ולהחליט שאתה נלחם על החיים שלך.

(קלושאר מביט בו בשתיקה)

גבר : אתה רק צריך להאמין בעצמך. אתה יכול לעשות את זה !

(קלושאר מניד בראשו בחוסר אמון)

גבר : תגיד שאתה יכול לעשות את זה. תגיד שאתה רוצה.

קלושאר : אני לא יכול לעשות את זה...

גבר : אתה יכול !

קלושאר : אני לא יכול !

גבר : אתה יכול !

קלושאר : אני לא יכול !

גבר : אתה לא רוצה !

קלושאר : אני רוצה ! אני רוצה !

גבר : הנה, אתה רואה ? אמרת !

קלושאר : ...אני רוצה...

(גבר מוציא חבילת שטרות ונותן לו)

גבר : קח. יש כאן מספיק בשביל להתחיל לעשות שינוי...

(הקלושאר מביט בו המום, סופר את השטרות)

קלושאר : ...אני לא יודע מה להגיד...

גבר : אל תגיד כלום. צא מכאן החוצה להתחלה חדשה.

קלושאר : אבל אני...

(גבר מהסה אותו)

גבר : החוצה להתחלה חדשה.

קלושאר : אני אצא. אני אצא להתחלה חדשה.

גבר : יופי.

קלושאר : אתה בנאדם מיוחד. נדיר למצוא אנשים כמוך היום.

(קלושאר לוחץ לו יד)

גבר : בהצלחה.

קלושאר : תודה רבה.

גבר : ותתרחק מאלכוהול.

קלושאר : אני אתרחק, אני אתרחק.

(קלושאר הולך לכיוון היציאה)

גבר : אני יכול...להעיר לך משהו קטן ?

קלושאר : מה ?

גבר : הערה. קטנה.

קלושאר : בטח. בטח.

גבר : תנסה להיראות קצת פחות מאיים.

קלושאר : קצת פחות מאיים ?

גבר : כן.

קלושאר : מה זאת אומרת ? לחייך ?

גבר :...לחייך. כן. וגם לעשות משהו עם היציבה.

קלושאר : משהו עם היציבה...

(קלושאר "מתייזב" ונפרד מהגבר)

קלושאר : תודה. אני אשתמש בזה.

(קלושאר הולך ואז מסתובב לרגע אל הגבר)

קלושאר : ...סליחה, מה השעה ?

(גבר מציץ בשעון)

גבר : ארבע ודקה.

(קלושאר מחייך אליו ומכוון את השעון שלו)

קלושאר : תודה. החזרת לי את תחושת הזמן.

(קלושאר והגבר נפרדים בחיוך. הקלושאר יוצא. הגבר נותר לבד. מתחיל לסדר את עצמו)

תמונה שנייה.

(כמה שעות אחר כך. גבר עומד עם כוסית יין ביד. לבוש חגיגי)

גבר : אני רוצה להרים כוסית. אני רוצה להרים כוסית לחיי הרגע הזה. אני רוצה להרים כוסית לחייך. לחיינו...האהבה הגדולה שלנו. את כל כך יפה, אני מסוגל להסתכל עלייך שעות. את זוכרת את הפעם הראשונה שנפגשנו ? ... בפינת הרחוב. לא יכולתי להוציא מהפה מילה. השיער, העיניים, השפתיים, באותם רגעים הייתי מוכן לאבד הכל כדי לטבוע בתוך השפתיים שלך. הייתי בטוח שאני מסתכל על ציור. הפנטזיה. אני עדיין מהופנט.

את הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים. יש בינינו משהו נדיר. הרגעים שלנו ביחד...הם רגעים של אושר אמיתי. חייבים להיאחז ברגעים כאלו. כל רגע אושר הוא נכס יקר. בייחוד לאור כל מה שקורה היום בחוץ. העולם...מתפרק, המציאות מאבדת את האחיזה שלה בעצמה...משהו קורה. קשה לתת לזה שם אבל ברור שמשהו רע קורה. אנשים רומסים אחד את השני, בקושי מביטים אחד בשני וכשהם כבר מביטים...אפשר לראות את הרצח בעיניים...יש תחושה של משהו נורא שמפעפע מתחת לפני השטח ומאיים להתפרץ...לשטוף את העולם בגל ענק של שנאה ופחד תהומיים...יש מן תחושה של נתק. תהום. בין בני אדם למציאות, בין בני אדם לעצמם. משהו

בסיסי שהיה בין אנשים, פשוט לקח את הרגליים וברח. בתקופה כזו, חייבים להיאחז במה שעוד נותר. ברגעים קטנים של אושר. של חסד. באהבה. באהבה שלנו.

(הגבר כורע ברך ושולף קופסה עם טבעת נישואין)

גבר : אני רוצה לחיות איתך.

(נשמעות דפיקות. הגבר עמד מול הדלת)

גבר : חשבתי שעברנו את שלב הדפיקות בדלת. אפשר פשוט לפתוח ולהיכנס.

(הדלת נפתחת. זוג החברים עומד בפתח מחויך, נכנס פנימה ונעמד מול הגבר המופתע)

חבר : תראי איך הוא מסתכל עלינו ? כאילו שהוא לא מכיר אותנו.

חברה : ככה אתה מקבל את החברים הכי טובים שלך ? היי !

(הם פורשים ידיים ומחבקים אותו)

חבר : אין פלא שהוא בקושי מזהה אותנו. אנחנו לא מתראים מספיק.

גבר : אני מזהה, אני מזהה, בטח שאני מזהה. זו פשוט...הפתעה. הפתעה גדולה.

חברה : אתה נראה מאוכזב.

גבר : לא...לא...אני לא...פשוט לא הודעתם לי שום דבר. אתם יודעים כמה זה חשוב לי שמודיעים לפני שבאים.

חבר : אנחנו יודעים ומודעים לרגישויות שלך. פשוט עברנו במקרה בסביבה ולא יכולנו להתאפק.

חברה : התגעגענו.

חבר : והאמת היא שגם...קצת דאגנו. נעלמת לנו.

חברה : אתה בסדר ?

(הגבר מביט בהם לכמה שניות)

גבר : ...אני בסדר גמור.

חבר : יופי. יופי. אנחנו שמחים לשמוע. זה ממש...

חברה : אכן שנגולה.

חבר : נגולה, בהחלט. נגולה נגולה.

(חבר וחברה מתיישבים לשולחן, חבר מוציא מהכיסים פלאפון, מפתחות, מצית וכו' - גבר מבין שצפויה כאן התנחלות)

גבר : תראו...אני מתנצל שקצת...הזנחתי אתכם, אבל...

חבר : "קצת הזנחת" ? שלושה חודשים תמימים, חבר יקר. פתאום, בלי שום הודעה, כרעם ביום בהיר, כאילו שהאדמה בלעה אותך. לא מתקשר, לא עונה לטלפונים...

חברה : זו לא דרך להתנהג אל החברים הכי טובים שלך...

חבר : בהחלט לא.

גבר : אני יודע, אני יודע, אבל...הערב...זה ממש לא הזמן המתאים לדבר על זה...בסדר ?

(חבר וחברה מביטים אחד בשנייה)

חבר : מה זאת אומרת ?

(חברה מביטה לפתע בשולחן ומבחינה בזוג הצלחות והכוסות, מפנה את תשומת ליבו של החבר)

חבר : אה.

חברה : אנחנו מפריעים...

גבר : קצת. כן.

חבר : אה. טוב, לא ידענו. זאת אומרת, לא חשבנו ש...

גבר : יכולתם להודיע. להתקשר.

חברה : אתה לא עונה לטלפונים.

גבר : יכולתם לחשוב על פיתרון יצירתי אחר.

(חבר וחברה מביטים אחד על השנייה, חברה קמה וניגשת לגבר)

חברה : אני חייבת להבין משהו. אנחנו פגענו בכך באיזשהו אופן ?

גבר : ...לא פגעתם בי. לא עשיתם כלום.

חברה : אז למה...? מה קרה ?

גבר : תראו...כבר אמרתי לכם, זה לא הזמן המתאים. אנחנו יכולים להיפגש מתישהו, לדבר על זה...

חבר : זאת אומרת שיש על מה לדבר.

חברה : זאת אומרת שקרה משהו.

גבר : אני לא יכול להתעסק עם זה עכשיו !

חברה : תשמע, זה מאוד מעליב. אנחנו לא חברים מהיום ואם אתה מסלק אותנו, אז לפחות תן לנו איזשהו הסבר...

(האישה מגיעה ועומדת בכניסה, מחייכת אל הגבר שמביט בה. היא מביטה על החברים, מנשקת את הגבר)

חבר וחברה : שלום.

אישה : שלום. לא ידעתי שהזמנת...אנשים.

גבר : לא ממש הזמנתי.

חבר : ואנחנו לא ממש אנשים. אנחנו חברים שלו.

חברה : החברים הכי טובים.

אישה : אה ! נעים מאוד.

(לוחצת להם ידיים והולכת אל הגבר, מנשקת אותו, החברים מחייכים)

חבר : נעים מאוד.

חברה : נעים מאוד.

גבר : אז....

חבר : אז את....?

אישה : אתה לא מתכוון להציג אותי בפני החברים שלך ?

גבר : אה, אני מצטער. חברים יקרים, תכירו. זו האהבה הגדולה שלי.

חברה : איזה יופי. איזו הפתעה. אנחנו לא ידענו... שיש לך אהבה.

חבר : גדולה.

חברה : גדולה.

חבר : שובב. לא מספר לנו שום דבר, לא משתף, ככה, משאיר אותנו...סומים
בערפל....

אישה : זה לא ממש מפתיע. אני לא ידעתי שיש לו בכלל חברים.

חברה : באמת ? לא סיפרת לה שיש לך חברים ?

גבר : דווקא תכננתי לספר לך ולהכיר לך...פשוט רציתי לעשות את זה...באופן
מסודר. לא בהפתעה.

חברה : אנחנו מתנצלים על ה...פלישה. אנחנו פשוט עברנו בסביבה ולא יכולנו
להתאפק.

חבר : התגעגענו. לא התראינו הרבה זמן. אז קפצנו להגיד שלום ולשאול מה
נשמע. את יודעת איך זה. חברים.

אישה : בטח. ברור. אין בכלל צורך להתנצל. אני שמחה מאוד לפגוש אתכם.

חבר : העונג כולו שלנו.

(שתיקה)

גבר : אז, אה...אני אתקשר אליכם, כן ?

אישה : רגע, מה ? אתם כבר הולכים ? עוד לא הספקנו להכיר.

גבר : נכיר בפעם אחרת.

אישה : למה ? אם הם כבר נמצאים פה...

גבר : אני לא בטוח שיש להם בכלל זמן.

אישה : אתם ממהרים לאן שהוא ?

חבר : לא ממש.

חברה : האמת היא שאנחנו לא ממהרים לשום מקום.

אישה : אז כנסו, כנסו. שבו איתנו קצת.

(גבר לוקח אותה הצידה)

גבר : מה את עושה ?

אישה : מה ? אלה החברים שלך.

גבר : אני רוצה שנהיה לבד הערב.

אישה : אנחנו כל ערב לבד. לא יוצאים, לא רואים אנשים. בוא נעשה משהו אחר. יהיו לנו עוד הרבה הזדמנויות להיות לבד, לא ?

גבר : יהיו, ברור שיהיו, אבל זה פשוט...הערב רציתי לעשות משהו מיוחד.

אישה : אנחנו נעשה משהו מיוחד. הערב. תן להם לשבת קצת. הם בטח לא יישארו הרבה זמן.

(האישה מביטה אליהם, עושים לה שלום, היא עושה להם חזרה. האישה נותנת לגבר נשיקה)

אישה : תעשה את זה בשבילי...

(אישה הולכת אליהם, גבר נשאר מאחור)

חברה : אין סודות בחברה.

אישה : צודקים. אנחנו מתנצלים.

(אישה עומדת מול החברים היושבים, הגבר מביט מהצד)

אישה : אנחנו צריכים כיסאות.

גבר : מה ?

אישה : כיסאות. לשבת.

גבר : את רוצה שאני אגש להביא כיסאות ?

אישה : כן.

גבר : אז למה את לא מבקשת ?

אישה : אני מבקשת. כיסאות.

(גבר מביט באישה. הולך להביא כיסאות. החברים מביטים על האישה ומחייכים. היא מחייכת אליהם חזרה)

חברה : אז כמה זמן אתם כבר ביחד ?

אישה : ...שלושה חודשים.

חבר וחברה : שלושה חודשים...

(חבר מביט על החברה ומחייך. הגבר נכנס עם הכיסאות ומתקרב לשולחן)

חבר : שלושה חודשים אתה שומר אותה מאיתנו בסוד ? מה חשבת ? שלא נגלה ?

חברה : אז אתם כבר גרים ביחד ?

אישה : לא. אנחנו לוקחים את הזמן. נותנים לדברים לקרות מעצמם.

חבר : חשוב מאוד. חשוב מאוד לתת לדברים לקרות מעצמם. חשוב להניח תשתית חזקה לקשר. אחרת זה יכול להתפרק בבת אחת, פתאום. כרעם ביום בהיר. בבום.

חברה : בום !

(אישה נבהלת וצוחקת, כולם מצחקקים)

חברה : אז איך נפגשתם ?

אישה : ממש במקרה...יום אחד...בפינת...

(גבר קוטע אותה מיד)

גבר : אולי נרים כוסית ? מה אתם אומרים, חברים יקרים ? יש לנו סיבה מספיק טובה להרים כוסית, לא ?

חבר : בהחלט. יש לנו סיבה מצוינת.

חברה : אני לא אומרת לא לכוסית יין.

גבר : יופי. (לאישה) אנחנו צריכים פותחן וכוסות.

אישה : מה ?

גבר : פותחן וכוסות. ליין.

אישה : אתה רוצה שאני אגש להביא פותחן וכוסות...?

גבר : כן.

אישה : אז למה אתה לא מבקש ?

גבר : אני מבקש. פותחן וכוסות.

(אישה מחייכת, קמה והולכת. חברים מביטים על הגבר מחויכים)

חברה : אחחחח...איזו מדהימה. כמה קסם.

חבר : אתה נראה מאושר. אתה נראה מאושר. אתה מאושר, אה ?

חברה : עכשיו אני מבינה לאן נעלמת לנו.

חבר : שלושה חודשים תמימים.

חברה : יכולת להודיע. היינו מבינים.

גבר : ...אני שמח שעכשיו הבנתם. אחרי שנרים כוסית, תמצאו איזה תירוץ סביר ללכת ותצאו מכאן באלגנטיות. אנחנו רוצים להיות לבד.

(חבר וחברה מביטים אחד בשנייה)

חבר : תשמע, אתה ממש פוגע בנו...

חברה : אנחנו יושבים כאן ושמחים בשבילך ואתה... כאילו כלום. מה... מה עובר עליך ? תן לנו לשמוח בשבילך. אנחנו חברים שלך.

גבר : תראו. אתם באים לכאן בלי שום הודעה מראש ומפריעים לי בערב אינטימי. ביקשתם הסבר לאן נעלמתי, קיבלתם. אתם רוצים לדבר על זה, אין בעיה. נקבע לנו זמן ונשב ביחד...

חבר : אז זהו ? פגשת מישהי ובבת אחת ירדנו בסולם סדרי העדיפויות שלך ?

גבר : אתם יכולים להסביר לי מה אתם רוצים ?

חברה : מה אנחנו "רוצים" ? אנחנו חברים שלך.

חבר : עזבי, אם הוא מציג את הדברים ככה, אז צריך פשוט לשים את הדברים על השולחן.

חברה : אל תעלה את זה...אני מבקשת ממך, העניין הזה לא מתאים עכשיו.

גבר : איזה עניין ?

חברה : עזוב, אנחנו תפסנו אותך ביום לא טוב, בוא נשכח מהכל, ניתן לדברים בינינו להירגע, לזמן לעשות את שלו...אנחנו אנשים בוגרים.

גבר : איזה עניין ?

חבר : אתה חייב לנו כסף.

(גבר שותק)

גבר : ...אה...טוב...בואו ניפגש בשבוע הבא, נשב על כוס קפה, נעשה חשבון...

חבר : ...שבוע הבא ?

חברה : זו קצת בעיה. אנחנו קבענו תאריך מסוים.

גבר : מתי ?

חברה : היום.

גבר : היום ? אין לי כאן כרגע כסף....אני אביא לכם בשבוע הבא...

חברה : זה בעייתי.

(האישה נכנסת, לבושה במשהו יותר נוח, הם מביטים בה, היא מתקרבת עם כוסות ופותחן. אישה מחלקת את הכוסות על השולחן)

אישה : עד שמצאתי את הפות...חן... הכל בסדר ?

חבר : הכל מצוין.

אישה : יופי.

(גבר מביט על השינוי בבגדים)

גבר : ...מה...?

אישה : סתם. התחשק לי להרגיש קצת פחות רשמית.

(מביטה עליהם, הם מחייכים. מגישה לגבר את הבקבוק, החבר חוטף באלגנטיות)

חבר : תרשו לנו להתאמץ בבקשה. אחרי שנפלנו עליכם ככה, זה המעט שאנחנו יכולים לעשות.

(חבר מחזיק את היין ובוחן אותו)

חבר : אואה ! אואה ! את מזהה את היין הזה ?

חברה : רגע, זה היין שהבאנו לו מפורטוגל, לא ?

חבר : כן. זה היין מליסבון.

חברה : אה, תראה...

חבר : אה ! אני לא מאמין ! זה הסט מפריז.

חברה : איזה יופי. נורא מחמיא שאתה משתמש במתנות שלנו.

חבר : מחמיא ומשמח.

גבר : בשביל מה יש מתנות אם לא בשביל להשתמש בהן ?

חבר : צודק. צודק. וחוץ מזה - ככה תמיד אתה יכול להיזכר בנו.

חברה : וכמה אנחנו אוהבים לתת לך.

אישה : אתם ממש חברים טובים, הא ?

חבר : "טובים" ? אנחנו הרבה יותר.

חברה : אנחנו חברים בנפש.

אישה : אז איך לא סיפרת לי עליהם ?

גבר : סתם. לא יצא.

(חבר שולף את הפקק ומריח את הארומה)

חבר : ממממ....ממממ....!!!

(נותן לחברה להריח)

חברה : אואה. אואה.

חבר : שווה כל יורו.

חברה : והיו הרבה.

(האישה מתכוננת למזוג, חברה לוקחת מידה את הבקבוק ומתחילה למזוג לכולם. מתיישבת. החבר מרים כוסית)

חבר : אז נרים כוסית ?

אישה : נרים כוסית.

חברה : לחיי מה נרים כוסית ?

חבר : אני מציע שניתן למי שיודע להרים כוסית, להרים כוסית.

(פונה לגבר)

חבר : מה דעתך על איזה נאום קטן ?

חברה : ספיץ', ספיץ'.

(גבר קם עם הכוסית)

גבר : לחיים.

(גבר מתיישב, חברים צוחקים)

חברה : איזה ג'וקר !

חבר : רגע, רגע, אם אתה לא מתכוון לתת נאום, אז לפחות תן לנו להגיד כמה מלים. אנחנו מאוד נרגשים מהמעמד, אחרי הכל, לא בכל יום פוגשים...את האהבה גדולה של החבר הכי טוב. אם יותר לנו...

אישה : בבקשה.

חברה : לך על זה.

חבר : אז ככה. אנחנו רוצים להרים כוסית. אנחנו רוצים להרים כוסית לחייכם.

חברה : לחיינו.

חבר : לחיינו. לחיי הערב הזה. לחיי האהבה. לחיי החברות. חברות היא נכס יקר. בייחוד לאור כל מה שקורה היום בחוץ. העולם...

חברה : מתפרק.

חבר : המציאות מאבדת את האחיזה בעצמה...יש תחושה...

חברה : שמשוהו רע קורה...

חבר : בתקופה כזו, חייבים להיאחז במעט שנותר. אהבה. חברות. החברות שלנו. לחיים.

(חבר שותה)

חברה : לחיים. בראבו !

אישה :מצחיק.

חבר : מה מצחיק ?

אישה (לגבר) : זה ממש... כמו הדברים שאתה אומר...

חברה : טוב, את יודעת. בין אנשים קרובים נוצרת לפעמים...

חבר : סימביוזה.

אישה : כמה זמן אתם מכירים ?

חבר : אואה. אואה. זרקת אותנו עכשיו למנהרת הזמן. אני מכיר אותנו עוד מאז השירות. אנחנו שירתנו ביחד.

אישה : באמת ? איפה ?

גבר : יש דברים שעדיין אסור לדבר עליהם.

חבר : WE COULD TELL YOU, BUT THEN WEE'D HAVE TO SHOOT YOU

(חבר חברה ואישה צוחקים)

אישה : תראה כמה דברים אני לא יודעת עליך. אני רוצה לשמוע עליך עוד. אני רוצה לשמוע עליו עוד. אולי תישארו איתנו לארוחה ?

גבר : אה...אני הכנתי מנה לשניים...

חברה : שטויות, אנחנו נסתפק בטעימה קטנה. עם האוכל שלך...

חבר : חוץ מזה שאוכל הוא לא העניין כאן...

חברה : נכון. העיקר החברה, האווירה.

אישה : מצוין. אז אני אגש להביא את האוכל וצלחות.

(קמה)

חברה : את צריכה עזרה ?

גבר : היא תסתדר לבד, אתם אורחים. שבו.

אישה : למה ? אני דווקא אשמח.

(חברה קמה והולכת איתה. חבר וגבר נותרים לבד. החבר והגבר מביטים אחד בשני. מהמטבח נשמע צחוקן של הנשים)

חבר : תראה מה זה ? בקושי מכירות וכבר נרקמת לה ביניהן "ביוטיפול פריינדשיפ".

גבר : ...כמה אני חייב לכם ?

חבר : אה, בחיך, עזוב את הכסף. אנחנו נסתדר. תראה איזה ערב יש לנו כאן. למה להרוס ? אני מרגיש שהערב הזה יכול לפייס בינינו. חבל להחמיץ את ההזדמנות הזו בגלל כסף.

גבר : כמה ?

חבר : בחיך, אנחנו חברים...

גבר : כמה ?

(גבר מוציא כסף מהכיס)

חבר : תאמין לי שאני אפילו לא יודע...תאמין לי. אני חושב שאנחנו מדברים על יום הולדת אחד, ארוחת יום שישי ו...הקמפינג בצפון.

(צחוק של הנשים)

גבר : על הקמפינג בצפון שילמתי.

חבר : הנה, אתה רואה ? אני לא יודע, אני לא מתעסק עם זה בכלל, מה אתה חושב שאני עומד בבית עם מחשבון ? אתה אומר ששילמת על הקמפינג, אני מאמין לך ששילמת על הקמפינג.

גבר : גם כן קמפינג...

חבר : אה, סליחה. זה לא הוגן מצדך. אתה זרחת מאושר באותו יום. וגם לקחת לנו את כל מה שנשאר מהקרקרים...

גבר : אתה מתחשבן איתי על הקרקרים ?

(גבר נותן לו כסף, החבר סופר את השטרות, מביט בגבר)

חבר : חס וחלילה. אתה יודע שאנחנו באים ממקום של נתינה בלי גבולות.

(חבר נעצר ומביט בו)

גבר : מה קרה ?

חבר : לא סיפרנו לך כמה עלתה לנו העוגת יום הולדת...?

(גבר נותן לו עוד שטרות, החבר לוקח ושם בכיס את החבילה. מחייך לגבר)

חבר : זה...לא כולל מע"מ...

(גבר נותן לו עוד שטר)

חבר : תודה. תודה רבה.

גבר : סגור ?

חבר : סגור.

גבר : יופי. אחרי שיגיע האוכל, אתם תמצאו את הרגע המתאים, תתנצלו, תיזכרו שאתם צריכים...להגיע לאיזה...אירוע... ותצאו מכאן בשיא העדינות. כאילו לא קרה כלום.

(צחוק חברה)

חבר : אה...יש עוד עניין אחד, אם לא איכפת לך.

גבר : איזה עניין ?

(חבר שולף מהכיס נייר מקופל ופותח אותו)

חבר : אנחנו אמורים לקבל ממך מכתב התנצלות. שיהיה רשמי. זה פשוט נוהל אצלנו.

גבר : סליחה ?

חבר : זה כתוב בחוזה ההתקשרות בינינו. במידה וצד א', זה אתה, מחליט לנתק מגע ללא התראה וללא סיבה מוצדקת מצד ב', להלן - החברים הכי טובים בע"מ, זה אנחנו, יתקבל מצד א', זה אתה, מכתב התנצלות רשמי. זה חשוב מאוד תמיד לקרוא את האותיות קטנות.

גבר : ...אתה רוצה ממני מכתב התנצלות ?

חבר : זו הפרוצדורה שלנו. אל תתרגש.

גבר : מאיפה אני אכתוב לך עכשיו מכתב התנצלות ?

חבר : ...תשמע. אני מוכן לבוא לקראתך. היית חבר טוב, רוב הזמן שילמת בזמן...אתה יכול פשוט לתת לנו איזה...נאום התנצלות קצר. ואמיתי, כמובן. לאשתי זה מאוד חשוב הדברים האלו. לך תבין.

גבר : ...נאום התנצלות ?

חבר : משהו, כמו שאתה יודע לתת. משהו אמיתי. מהלב.

(הנשים חוזרות, החברה מחזיקה מגש עם מכסה, הן נכנסות צוחקות. חבר מביט במגש, נשים מתיישבות)

חבר : אואה ! אואה ! אני רואה שגם בטס שהבאנו לך מרומא אתה משתמש.
אז מה יש לנו מתחת למכסה ?

חברה : הפתעה. היא לא נתנה לי להציץ.

חבר : מה את אומרת ?

אישה : אתם מכירים אותו. הוא אוהב סודות. גם אני לא הצצתי.

חבר : אואה. אואה. אפשר ממש לחתוך כאן את האוויר....אני כבר לא יכול
להתאפק.

אישה : קדימה, תרים את המכסה ותראה לנו מה הכנת.

גבר : אני רוצה להגיד משהו לפני זה. יותר נכון, להתנצל.

אישה : על מה יש לך להתנצל ?

גבר : אני רוצה להתנצל בפניכם, חברים יקרים, על הדרך שבה התייחסתי
אליכם כשהגעתם.

חברה : שטויות בחיך, אנחנו כבר שכחנו.

חבר : על מה הוא מדבר, את יודעת ?

גבר : אני רוצה להתנצל. אתם חברים טובים שהולכים איתי הרבה זמן ואני
פגעתי ברגשות שלכם. אני מבקש מכם סליחה. סליחה גדולה ואמיתית. אני
בהזדמנות הזו רוצה גם להתנצל על זה שנעלמתי לכם. משהו גדול עובר עליי.

אני התאהבתי. זה שינה לי את החיים ואני עדיין מתקשה לעכל את השינוי הזה.
אני מצטער שזה בא על חשבונכם. סליחה, חברים.

(שתיקה. חברה מביטה על החבר)

חבר : ...האמת היא שממש ריגשת אותנו עם ההתנצלות הזו...לפחות בשם
עצמי אני יכול לדבר...

חברה : אני מצטרפת.

חבר : אנחנו באמת התפלאנו על היחס שקיבלנו ממך.

חברה : ממש נעלבנו. הרגשנו שקיבלנו ממך סטירה. חיפשנו איפה פגענו בכך.
הרגשנו אשמים. עכשיו כשאתה מסביר את עצמך, אבן נגולה.

חבר : נגולה. נגולה. בהחלט נגולה.

חברה : אני חושבת שמבחינתנו, העניין סגור, לא ?

חבר : סגור.

גבר : יופי. אני שמח.

חברה : למרות ש...חשוב לנו להבהיר לך שהייתה כאן מידה לא מבוטלת של
אטימות וקהות חושים. שלא לדבר על חוסר נאמנות...

אישה : מה, ממש רבתם ?

חבר : מה פתאום ? חילוקי דעות, חוסר הבנה מקרי, כמו שקורה בין חברים.

חברה : זה לא משנה, אנחנו עם הפנים קדימה. אנחנו שמחים מאוד בשבילכם.
אני חושבת שיש לכם משהו מיוחד.

אישה : תודה.

חבר : יופי. יופי. אני כבר מרגיש יותר טוב. זו הרגשה טובה, לנקות את השולחן,
אה ? לטהר את האוויר. אני חושב שאנחנו מבחינתנו יכולים לפתוח דף חדש
כבר מהרגע.

חברה : בהחלט.

גבר : דף חדש...?

חבר : חלק. נקי.

חברה : טבולה ראסה. קדימה, בוא נראה מה הכנת לנו לאכול.

אישה : אני שמחה שסגרתם את זה ביניכם. באמת הרגשתי שמהו
קצת...מוזר עמד באוויר.

(הם צוחקים)

חבר : "מוזר"...

חברה : איזו חמודה. משהו. נדמה לי שמצאתי חברה חדשה.

(אישה צוחקת)

חבר : נו, קדימה, בוא נראה מה הכנת לנו לאכול.

(הגבר קם על רגליו ונעמד. כולם מצפים למוצא פיו)

גבר (לאישה) : אני יכול לדבר איתך רגע ?

אישה : מה ?

גבר : לדבר איתך.

אישה : עכשיו ? מול החברים שלנו ?

גבר : כן.

אישה (לחברים) : אני מתנצלת.

חברה : אין בעיה. אנחנו לא רוצים להפריע לאינטימיות שלכם.

(הגבר והאישה הולכים הצידה. גבר ואישה מסתודדים)

גבר : אני רוצה להיות איתך לבד. יש לי משהו חשוב מאוד להגיד לך.

אישה : משהו חשוב ?

גבר : מאוד. אנחנו צריכים להיות לבד.

אישה : ...חבל. הם דווקא נורא נחמדים.

גבר : אנחנו ניפגש איתם פעם אחרת.

אישה : אז מה אתה רוצה שנגיד להם עכשיו...?

גבר : תשאירי את זה לי, פשוט אל תנסי להשאיר אותם עוד פעם, בסדר ? בלי הרמות כוסית והזמנות לארוחה משותפת. תני לי לטפל בזה.

(גבר חוזר לשולחן. אישה נשארת בפינה)

חבר : אין סודות בחברה.

גבר : חברים, אני מתנצל על הדרך שאני צריך לעשות את זה, אבל אנחנו רוצים עכשיו להיות לבד.

(חברים מביטים על האישה שמשפילה מבטה בשקט)

חברה : אה...אתם רוצים שנלך ?

גבר : כן.

חבר : טוב. חבל מאוד...חשבתי שנוצרה לנו כאן אינטימיות, אבל אנחנו לא כופים את עצמנו.

חברה : לא. אנחנו בהחלט לא כופים את עצמנו, אפילו אם מעליבים אותנו בצורה כל כך ישירה.

חבר : ובוטה.

חברה : וזה עוד אחרי התנצלות. שכנראה לא ממש הייתה אמיתית.

חבר : כנראה.

חברה : אבל אנחנו האמנו.

חבר : תמימים. זה המחיר של התמימות.

גבר : אתם יודעים איפה נמצאת הדלת.

חבר : ברור שאנחנו יודעים.

חברה : היינו פה הרבה פעמים.

חבר : אף פעם לא האמנתי שנדבר בינינו בכזו נוסטלגיה.

גבר : אז הנה. הגיע היום. עכשיו להתראות.

(חבר וחברה קמים מהשולחן, מחכים עוד רגע)

חבר וחברה : להתראות.

תמונה שלישית.

(הם מתכוננים ללכת. הגבר עומד מחכה ליד הדלת, מציץ בשעון. לפתע נכנס לבית הקלושאר)

קלושאר : ערבא טבא.

(הם מסתובבים לכיוונו. הגבר מציץ בשעונו. הקלושאר מחייך. הגבר מסתובב אל הקלושאר, מביט בו, מתקרב אליו)

קלושאר : אני מתנצל על ההפרעה. בבקשה ממך, אדוני, חכה רגע. אני רואה בעיניים שלך שאתה בנאדם טוב...

(הגבר שולף מהז'קט כסף ונותן לקלושאר שנראה מופתע, לא מבין)

קלושאר : ...מה ?

גבר : קח.

קלושאר : ...לא, לא...

גבר : כן, כן. קח. יש כאן מספיק בשביל לעשות שינוי.

קלושאר : ...שינוי ? ...

גבר : כן.

קלושאר : אני לא יודע מה להגיד.

גבר : אל תגיד כלום. קח את הכסף וצא להתחלה חדשה.

קלושאר : התחלה חדשה...

גבר : התחלה חדשה. בהצלחה.

(הקלושאר מהנהן ויוצא החוצה. הגבר מחייך אל האישה שמחייכת אליו בחזרה,
החברים מביטים בו בהערכה)

חבר : ראית איזו אמפטיה...?

חברה : ראיתי, ראיתי. והנדיבות השופעת...

חבר : היחס שהוא....לזרים.

חברה : כן. אנשים שהוא לא מכיר.

אישה : אתה לא מפסיק להפתיע אותי...

(האישה מתקרבת אליו ונותנת לו נשיקה, הוא מחייך אליה. החברים מביטים
אחד בשנייה. אינטימיות בין הגבר לאישה)

גבר : אני מבקש מכם בפעם האחרונה הערב...

(מסמן לחברים לכיוון הדלת, לפתע נכנס הקלושאר. עומד בפתח)

קלושאר : ערבא טבא.

(הגבר מסתובב ומביט בו, לא מבין מה הוא עושה כאן)

גבר : סליחה...

קלושאר : אני מתנצל על ההפרעה. בבקשה ממך אדוני, חכה רגע. אני רואה בעיניים שלך שאתה בנאדם טוב.

גבר : תודה רבה לך, אבל אני...

קלושאר : לא, לא, לא ! חכה רגע. תסתכל עליי. אתה חושב שככה נולדתי ? גם לי היו פעם חיים. היה לי פעם בית. הייתי אזרח מן השורה. כמוך. אנא, במטותא. אין לך מושג כמה דלתות כבר סגרו עליי. אני זקוק לעזרה.

(הקלושאר נופל על הברכיים. האישה והחברים מביטים. הגבר מציץ לעברם)

גבר : אנחנו נמצאים כאן באמצע...אירוע חברתי.

קלושאר : מה ?

גבר : ארוחת ערב עם...חברים טובים... אז אם לא אכפת לך...

(חברים מביטים אחד בשנייה בהפתעה)

קלושאר : אהה....

חברה : אה, רק בשביל הפרוטוקול - בתור ה"חברים הטובים" - לנו ממש לא מפריע שהוא ישאר.

אישה : הוא נראה מבולבל לגמרי.

גבר : מה ?

אישה : הוא פשוט רוצה לדבר עם מישהו. נכון ?

קלושאר : מה ?

אישה : לדבר. אתה רוצה לדבר, נכון ?

קלושאר : כן. אני חושב. למה לא ?

אישה : בוא. שב.

(קלושאר קם)

קלושאר : תודה. תודה רבה. את בנאדם טוב. אני ראיתי את זה בעיניים שלך.

(קלושאר עומד ליד השולחן)

אישה : אתה יכול לשבת.

(קלושאר מתיישב על הכיסא של הגבר שמביט מהצד על המתרחש. הוא מביט באישה ובחברים. שתיקה. קלושאר לפתע מזנק מהכיסא בבהלה כאילו נזכר במשהו)

קלושאר (לחבר) : ערבא טבא.

חבר : ערבא טבא.

(השניים לוחצים ידיים. הקלושאר פונה לחברה)

קלושאר : ערבא טבא.

חברה : ערבא טבא.

(לוחצים ידיים. הקלושאר פונה אל האישה)

אישה : ערבא טבא.

קלושאר : ערבא טבא.

(לוחצים ידיים. שתיקה. הקלושאר פונה אל הגבר)

קלושאר : ערבא טבא.

גבר : ערב טוב.

חבר : אנחנו החברים שלו.

חברה : החברים הכי טובים.

קלושאר : אה.

חברה : והיא האהבה הגדולה שלו.

קלושאר : נעים מאוד.

אישה : נעים מאוד.

(שתיקה. הם מביטים בו. הגבר מביט מהצד. הקלושאר מחכה לו. הגבר עדיין חושב מה בדיוק לעשות)

קלושאר : אני קלושאר. קבצן. חסר בית.

(הם מהנהנים אליו ברצינות ואמפתיה, משמיעים אנחת השתתפות בצער, הגבר מתקרב אליו, קלושאר פונה אליו)

קלושאר : ...אתה בטח שואל את עצמך - איך בנאדם מגיע למצב כזה כמוני ?

(גבר מניד בראשו לשלילה - הם מהנהנים ומחכים)

קלושאר : ...אני הייתי פעם בנאדם מאושר. קשה להאמין, הא ? תארו לכם. בית. אישה. ילד קטן. מוקף באהבה, מוגן מהעולם. עד שביום בהיר אחד, הסכין ננעצה ישר בלב. הסתובבה עמוק פנימה. שום דבר לא יכול להכין אותך לרגע הזה...

(שתיקה)

אישה : מה קרה... ? ...ביום בהיר אחד ?

קלושאר : פתאום בבת אחת, הכל נגמר. הם הלכו.

חברה : מי ?

קלושאר : האישה והילד. תאונה מחרידה. נשארתי לבד בעולם. נסגרתי בבית, שקעתי עמוק לתוך עצמי...לא ראיתי שום דבר. אף אחד. עד שיום אחד פקחתי את העיניים...וגיליתי שאני חי ברחוב.

חבר : ...כמה זמן אתה חי ככה ?

קלושאר : אני לא יודע...איבדתי את תחושת הזמן...אין לכם מושג מה קורה שם בחוץ. מלחמת אדם באדם. אנשים אוכלים אחד את השני. ג'ונגל אמיתי.

(גבר נוגע בכתפו של הקלושאר, הקלושאר קם, הגבר לוקח אותו לשיחה)

גבר : למה אתה לא עושה משהו ? אתה יכול לנסות להציל את עצמך....להציל את החיים שלך.

קלושאר : אתה בנאדם טוב. אני ראיתי את זה בעיניים שלך. אנשים כמוך מחזירים לי את קמצוץ האמון באנושיות. תודה רבה לך...

(אישה מציצה מתחת למכסה, קלושאר קולט את האוכל ומביט בחשק)

אישה : אתה רוצה לאכול ?

קלושאר : מה ?

אישה : אתה בטח רעב.

קלושאר : כן...קצת...למען האמת...

(קלושאר הולך חזרה לשולחן, מתיישב. אישה מגישה לו אוכל לצלחת)

קלושאר : תודה. תודה רבה. את בנאדם טוב.

חבר : מה עם כוסית יין קטנה ?

גבר : אני לא בטוח שאלכוהול זה הדבר שהוא צריך עכשיו.

(אישה מוזגת)

חברה : זה יין מיוחד. מפורטוגל.

חבר : מליסבון.

קלושאר : אוה ! ליסבון ! בון בון ! בטח. בטח. לחיים.

(קלושאר שותה את הכוסית בשלוק אחד)

חבר : לחיים.

(קלושאר מתחיל לאכול במהירות את האוכל שלו. הם מביטים בו)

אישה : בתיאבון.

(קלושאר מהנהן)

קלושאר : תודה רבה. זה טעים.

גבר : ...נו, אז יש עוד כמה דברים ששווה לחיות עבורם, אה ?

קלושאר : מה ?

(גבר "לוקח לשיחה" את הקלושאר)

גבר : אמרת, קודם, שאנשים כמוני מחזירים לך את קמצוץ האמון באנושיות.

קלושאר : נו ?

גבר : אז יש עוד כמה דברים ששווה לחיות עבורם, אתה לא חושב ?

(חברים מביטים אחד על השנייה, קלושאר ממשיך לדבר תוך כדי שהוא בולס את האוכל, הוא והגבר עומדים בצד)

קלושאר : ...כן. יש.

גבר : נו ?

קלושאר : מה ?

גבר : אז למה אתה לא נלחם ?

קלושאר :... זה אבוד.

גבר : זה לא אבוד. זה תלוי רק בך. אתה עוד יכול לצאת מזה. אתה רק צריך למצוא את הרגע הזה שאתה מחליט. לתפוס חוט קטן של חסד שתוכל להיאחז בו ולהתחיל מחדש.

(חבר קם והולך אל הקלושאר והגבר)

חבר : לא יאומן. את מבינה מה קורה כאן ?

חברה : אני עדיין מנסה לעכל.

אישה : מה קורה כאן ?

חבר : משהו גדול באמת עובר על החבר שלנו. אני אף פעם לא ראיתי אותו ככה.

חברה : בהחלט.

אישה : מה זאת אומרת ?

חבר : זאת אומרת שאת כנראה באמת שינית אותו. אני אף פעם לא ראיתי אותו כל כך...

חברה : רך.

חבר : וחם.

חברה : אנושי.

חבר : זה נפלא לראות אותך ככה. לא ראינו אותך אף פעם כל כך...

חברה : אמיתי.

חבר : כן.

קלושאר : זה מאוד טעים.

אישה : המחמאות אליו.

קלושאר (לגבר) : זה מאוד טעים.

גבר : תודה.

חבר : עוד כוסית יין ?

קלושאר : למה לא ?

(חבר מוזג לו, קלושאר שותה)

קלושאר : לחיים.

חבר : לחיים.

(שתיקה קצרה, גבר מנסה לקחת את השיחה לכיוון שלו)

גבר : אז אתה פשוט...

חברה : זה בטח נורא לחיות ככה...אחרי כזו טרגדיה...

קלושאר : ...מה ?

חבר : התאונה. המחרידה...

קלושאר : אה. כן. כן. זה נורא. נורא.

גבר : אתם לא חושבים שזה קצת...?

אישה : ...איך זה קרה ?

(קלושאר מביט עליה בשתיקה)

קלושאר : זה...

גבר : אתה לא חייב לענות. ברור לנו שזה פצע עמוק אצלך, רואים שאתה עדיין חי את הזיכרון הזה וקשה לך לדבר על זה, אולי אפילו בלתי אפשרי. אתה לא חייב לחטט בזה.

חברה : מצד שני, אל תרגיש לא נוח אם אתה כן רוצה לדבר על זה...

חבר : כן, אם הוא מרגיש צורך לחלוק את הכאב שלו איתנו, לפרוק מעליו משהו, אל תעצור אותו.

חברה : תעשה מה שאתה מרגיש. לפעמים ההתמודדות הכי טובה עם זיכרון כואב היא פשוט לדבר עליו עם עוד אנשים...לשתף...

גבר : מי אמר לכם שהוא רוצה לשתף אותנו במשהו ?

אישה : אולי תתנו לו לדבר בעצמו ?

גבר : אני לא חושב שהוא רוצה לדבר על זה.

קלושאר : ...שיטפון.

גבר : שיטפון...?

חבר : שיטפון ?

קלושאר : שיטפון. זה היה שיטפון גדול.

(שתיקה. קלושאר ממשיך לאכול)

קלושאר : זה טעים מאוד.

(שתיקה)

אישה : אז...הם טבעו ?

קלושאר : מי ?

גבר : האישה והילד.

קלושאר : כן. הם טבעו.

חברה : זה נורא. כל כך...

חבר : שרירותי.

חברה : כן. פתאום באמצע החיים...שיטפון.

אישה : איפה זה קרה ?

גבר : מה קורה לכם ? אתם לא רואים שהבנאדם מרוסק לגמרי ? תראו מה

קורה לו כשהוא מדבר על זה....

אישה : אני חושבת שהוא רוצה לדבר על זה...

חברה : כן. הוא רוצה לדבר על זה.

גבר : למה אתם מדברים בשמו ?

אישה : אתה רוצה לדבר על זה, נכון ?

גבר : הוא לא רוצה לדבר על זה !

קלושאר : בבית.

גבר : מה ?

קלושאר : השיטפון - זה קרה בבית. גרנו בקומת מרתף. היה חורף. ירד הרבה גשם ונכנס דרך החלונות. האישה והילד היו בפנים. נעולים. אני לא הייתי בבית. המפתח היה אצלי. חזרתי מאוחר מדי.

(שתיקה של כולם. הקלושאר ממשיך מתחיל לבכות, האישה מנחמת אותו. הוא מניח את ראשו עליה ובוכה)

חבר : סיפור עצוב.

חברה : מאוד עצוב.

גבר : כל הכבוד לכם על הרגישות. גסות הרוח וקהות החושים שלכם שוברים שיאים.

חבר : אנחנו הבענו התעניינות. מתוך הזדהות עמוקה עם הכאב שלו.

(הקלושאר בינתיים כבר חזר לאכול את האוכל)

חברה : אבל זה מעניין מה שאמרת על גסות הרוח וקהות החושים כי זה כנראה ישב לך כבר כמה זמן בבטן.

אישה : אולי תפסיקו כבר ? אתם פתחתם דף חדש. זוכרים ?

(חבר וחברה מחייכים אל הגבר, גבר שותק)

חברה : זה נכון. אנחנו עם הפנים קדימה.

אישה : חוץ מזה - יושב כאן בנאדם עם סיפור עצוב באמת ואתם מתעסקים בשטויות. קצת פרופורציות.

(גבר פונה אל הקלושאר)

גבר : זה סיפור עצוב אבל אתה חייב לצאת ולעשות שינוי.

קלושאר : שינוי...איזה שינוי ?

גבר : אתה יכול לקום, לצאת ולהילחם על החיים שלך ! אתה רק צריך להאמין בעצמך ! אתה יכול לעשות את זה !

קלושאר : ...לעשות מה ?

גבר : להתחיל חיים חדשים !

קלושאר : אבל עדיין לא הגעתי לשלב הזה !

גבר : הגעת, השלב הזה הוא עכשיו ! אתה רק צריך להגיד שאתה יכול לעשות את זה, להגיד שאתה רוצה !

קלושאר : אני לא יכול לעשות את זה...

גבר : אתה יכול !

קלושאר : אני לא יכול !

גבר : אתה יכול !

קלושאר : אני לא יכול !

גבר : אתה לא רוצה !

(קלושאר קם ונעמד מולו)

קלושאר : אני לא רוצה !

גבר : אתה רוצה !

קלושאר : אני לא רוצה !

אישה : אתה לא רוצה ?

קלושאר : אני רוצה...

גבר : הנה, אתה רואה ? אמרת !

קלושאר : ...אני רוצה. אני רוצה.

(גבר שולף עוד כסף מהארנק ומביא לקלושאר)

גבר : קח. יש כאן מספיק בשביל לעשות שינוי...

(הקלושאר מביט על הכסף, מביט על הגבר, מתחיל ללכת לכיוון החוץ כאילו
נזכר במשהו וחוזר)

קלושאר : רגע, שכחתי משהו.

גבר : לא שכחת כלום.

קלושאר : שכחתי להגיד משהו.

גבר : לא שכחת כלום.

קלושאר : אתה יודע ? לפני כמה לילות קרה לי משהו מוזר...

גבר : אין צורך...אתה לא צריך לדבר יותר. אני מבין אותך.

קלושאר : אבל אני רוצה !

אישה : תן לו לדבר.

קלושאר : עכשיו שכחתי איפה הייתי.

חברה : אמרת... שלפני כמה לילות קרה לך משהו מוזר...

קלושאר : כן, הסתובבתי ברחובות, הלום אלוהים...עיניים בקושי פקוחות, מחפש פינה לשים את הראש...נכנסתי לסמטה וכנראה שפשוט איבדתי את ההכרה לכמה שעות. כשפקחתי את העיניים לא ראיתי כלום, התעוורת. היה בוקר מוקדם. שמעתי קולות של ילדים, צחוק של אישה, ריח חם של לחם עמד באוויר...הכל הפך חד כמו סכין, צלילים וריחות היכו בי בעוצמה...ופתאום, בבת אחת שטף אותי זרם חם של דמעות, נזל מתחת לעיניים ושרף את הפצעים הפתוחים...העיניים שלי נפקחו. חזרתי לראות. ראיתי את השמיים. זה היה כאילו ראיתי אותם בפעם הראשונה. פתאום אחרי הרבה זמן, משהו בתוכי קם וצעק - אני רוצה לחיות ! אני רוצה לחיות !

(החבר והחברה לא מצליחים יותר להתאפק ומתפרצים בצחוק. האישה מביטה בהם, גם הקלושאר והגבר)

אישה : למה אתם צוחקים ?

חבר : אנחנו מתנצלים...אני לא יודע מה קרה לנו...

(מרצינים לרגע ואז שוב מתפוצצים מצחוק. הגבר הולך לכיוון שלהם)

גבר : מה אתם רוצים ?

חברה : מה ?

גבר : מה אתם רוצים ? ביקשתם כסף, קיבלתם, דרשתם נאום התנצלות, שמעתם, מה אתם עוד רוצים ממני ?

(הם משתתקים לרגע)

חברה : אנחנו רוצים לדעת למה אתה לא רוצה להיות חבר שלנו יותר.

גבר : כי אני לא סובל אתכם.

(חבר וחברה משתתקים ומביטים בגבר)

חברה : ... אבל למה ?

גבר : כי אתם זוג מזויפים ! לא קונה את כל החיוכים שלכם, לא מאמין לכם לאף מילה. אתם וולגריים, גסים, פולשניים וכוחניים. "החברים הכי טובים"... אנשים אובססיביים ותלותיים שאין להם שמץ של מושג מה זו חברות אמיתית- זה מה שאתם. ארוחות יום שישי שלכם לא שוות כלום. ועל ימי ההולדת ושאר האירועים עדיף שאני לא אדבר. ... "קמפינג בצפון"... "קרקרים" ! זה מה שיש לכם להציע... - קרקרים !!! אתם בכלל לא מבינים אותי ! אתם אף פעם לא הבנתם אותי ! לא סבלתי אתכם מהתחלה ! אני לא רוצה להיות חבר שלכם כי אני פשוט לא אוהב אתכם, זו תשובה מספיק טובה ?

(חברה בבת אחת מתחילה לבכות על כתפו של החבר שמלטף אותה ומרגיע אותה)

חבר : די, די חמודה, אנחנו נתגבר על זה... זה לא פשוט אבל אנחנו נתגבר על זה...

חברה : זו פשוט אכזבה כל כך גדולה...

חבר : אני יודע, אני יודע...

חברה : ועלבון כל כך צורב...

חבר : תראה מה עשית, עם חוסר הרגישות שלך...אתה יודע כמה שהיא רגישה, נכון ?

חברה : הוא יודע והוא עשה את זה דווקא ! זה כמו סכין שננעצת בלב ומסתובבת עמוק פנימה...

(קלושאר מביט עליהם ומתחיל לצחוק)

אישה : למה אתה צוחק ?

קלושאר : אה...אני מתנצל...אני לא יודע מה קרה לי...אני מצטער...

(קלושאר חוזר לשבת לשולחן ולאכול)

קלושאר : זה מאוד טעים...מאוד טעים...מה זה ?

אישה : מה זה ?

גבר : מה ?

קלושאר : מה אני אוכל ?

גבר : טרטור כליות ולב.

(השלושה מביטים בו. הקלושאר תקוע עם האוכל בפה)

אישה : טר...טר...?

גבר : טרטור כליות ולב. מנה מיוחדת שהכנתי בשבילנו.

חברה : טרטר כל...

חבר : יות ולב ?

(הקלושאר יורק החוצה את הטרטר, קם בבהלה מהכיסא שלו, הגבר קם אליו,
האישה קמה אחריו)

גבר : מה אתה עושה !?

קלושאר :...סליחה...מחילה....במטותא...

אישה : זה בסדר. לא קרה כלום. זה בסך הכל אוכל.

(האישה עוזרת לו לנקות את החולצה שלו, הם עומדים אחד מול השנייה)

קלושאר : זה פשוט...לרגע אחד...חשבתי על...כליות ולב...של בנאדם...

(הגבר מתקרב אל הקלושאר ותופס אותו בצווארון המעיל)

גבר : מה יוציא אותך מכאן החוצה לדרך חדשה ?

קלושאר : כבוד.

גבר : מה ?

קלושאר : כבוד ! קצת הערכה ! קמצוץ של הבנה !

אישה : על מה הוא מדבר ?

גבר : אני לא יודע...

קלושאר : אל תיתמם ! מרגע שנכנסתי לבית שלך, אתה מזלזל בי. לא נותן לי לדבר. קוטע אותי, מבלבל אותי, מזיז אותי, משנה לי את הטקסט ! למה אתה עושה את זה ?

אישה : על מה הוא מדבר ?

גבר : אין לי מושג !

קלושאר : אני לא עושה חלטורות !!! אני לוקח את העבודה שלי באופן רציני, אתה מבזה אותה. אני השקעתי כאן את הנשמה שלי בירידה עד לפרטים הקטנים ואתה מתייחס אליי כמו אל איזה...!

אישה : שחקן...?

קלושאר : מקצועי !

אישה (לגבר) : ...שחקן ?

גבר : חובבן. חתיכת חובבן עלוב !

קלושאר : איך קראת לי ?

חברה : חובבן.

חבר : עלוב. חלטוריסט.

גבר : מה בסך הכל ביקשתי ממך ?

קלושאר : אתה לא תקרא לי חובבן ! אני אמן ! עם תעודות ! לה קוק ! אתה שמעת פעם על לה קוק, חתיכת אידיוט ?! אני עשיתי בתיאטרון כמה תפקידים בלתי נשכחים ! הקהל בכה ! אתה יודע איזה רצנזיות היו עליי ?

(הקלושאר מתחיל להתרגש)

קלושאר : "איכות ייחודית ובלתי מתפשרת !" "מבטא באופן העמוק ביותר שניתן את מצבו הקיומי של האדם המודרני" ! "מהות מזוקקת של תיאטרליות חמקמקה וחד פעמית" !

(הגבר חונק אותו ומטלטל אותו, הקלושאר לפתע חש בליבו, מסמן לגבר שאין לו אוויר ונופל על הרצפה. הגבר מביט עליו. החברים מוחאים כפיים בהתלהבות)

חבר : בראבו ! בראבו ! איזה קומדיאנט !

חברה : מדהים. באמת, כל הכבוד. איפה מצאת אותו ?

(החבר פונה אל הקלושאר)

חבר : בחורצ'יק, יוצא מן הכלל. לרגע אחד גרמת לי ממש להאמין...לי הייתה פעם סצנה כזו לפני כמה שנים, בתיאטרון הלאומי...מחזה קטן...

חברה : לא עבד...

חבר : עבד ! עבד לפחות כמו זה אם לא יותר, אבל אתה בחורצ'יק, זה היה משהו מיוחד....

(מחכים למוצא פיו של הקלושאר, הוא לא קם ולא מגיב. כולם משתתקים ומביטים בו. החבר מתכופף לרגע ונוגע בו)

חבר : מה קורה, בחורצ'יק ? אתה בסדר ?

(שם אצבעות על הדופק שלו ולאחר כמה רגעים משחרר אותן בבהלה וקם. השלושה מביטים בחבר)

חבר : תוציאי לחבר הכי טוב שלנו חשבונית. אנחנו צריכים ללכת.

(החברה קפואה במקומה לא זזה, החבר מביט עליה ופולט אנחת ייאוש, מטלטל אותה, היא לא זזה, מתחיל לגרור את החברה איתו, לפני הדלת נעצרים ומסתובבים. חבר מסתובב לרגע לגבר)

חבר : לילה טוב.

חברה : היה מאוד נעים להכיר.

חבר וחברה : (לגבר) ...להשתמע !

תמונה רביעית.

(הגבר נשאר לשבת בכיסא. האישה עומדת מולו, הגופה מאחוריהם. היא מביטה בגבר לכמה רגעים. הוא מביט בה. היא מתחילה לצחוק)

גבר :...את כל כך יפה. אני מסוגל להסתכל עלייך שעות...

אישה : מה !?....

(האישה מפסיקה לצחוק)

גבר : אני זוכר את הפעם הראשונה שנפגשנו...בפינת הרחוב...לא יכולתי להוציא מהפה מילה. השיער, העיניים, השפתיים, באותם רגעים הייתי מוכן לאבד הכל כדי לטבוע בשפתיים שלך...הייתי בטוח שאני מסתכל על ציור...

אישה : ...אוטיסט...

גבר : מה ?

אישה : הפחדת אותי. עומד באמצע הרחוב ומסתכל עליי כאילו שום דבר לא קיים מסביבי. היה לך משהו כל כך עצוב בעיניים. כמו ילד אבוד שמחפש את אמא...

גבר : הפנטת אותי. אני עדיין מהופנט...

אישה : ...הכל היה משחק...

גבר : מה ?

אישה : הכל היה משחק. חשבתי שהיה בינינו משהו אמיתי.

גבר : זה היה אמיתי ! זה אמיתי ! את הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים. יש בינינו משהו נדיר...

(גבר קם אליה, היא הולכת אחורה)

אישה : אל תתקרב אליי.

גבר : הרגעים שלנו ביחד... הם רגעים של אושר אמיתי. חייבים להיאחז ברגעים כאלו. כל רגע אושר הוא נכס יקר.

אישה : "...בייחוד לאור כל מה שקורה היום בחוץ"...

(גבר מביט בה לרגע. מתקרב אל האישה, האישה צועדת צעד אחורה)

גבר : כן ! כן ! העולם מתפרק... המציאות מאבדת את האחיזה שלה בעצמה... משהו רע קורה !

(האישה נותנת לו סטירה. הגבר בהלם, נעצר. הגבר כורע ברך ושולף מולה טבעת. היא מביטה)

גבר : אני רוצה לחיות איתך.

אישה : ...זה אמיתי...

גבר : זה אמיתי...

(הגבר מחבק את האישה, האישה מביטה על הקלושאר ומתחילה ללכת לכיוון היציאה)

גבר : חכי. לאן יש לך ללכת ? ... משהו רע קורה ! אנשים רומסים אחד את השני ! בקושי מביטים אחד בשני וכשהם כבר מביטים...אפשר לראות את הרצח בעיניים !

אישה : די !

גבר : יש תחושה של משהו נורא שמפעפע מתחת לפני השטח ומאיים להתפרץ...לשטוף את העולם בגל ענק של שנאה ופחד תהומיים !!!

(אישה מנסה להשתחרר ממנו בכל דרך, הוא לא משחרר אותה, הוא מחבק אותה חזק אליו ומנסה להרגיע אותה)

גבר : בתקופה כזו, חייבים להיאחז במה שעוד נותר. ברגעים קטנים של אושר. של חסד. באהבה. באהבה שלנו.

(הגבר מנשק את האישה בכל הגוף)

גבר : יש בינינו משהו נדיר...

(האישה מנסה להיאבק בו. הגבר משכיב אותה על השולחן. מנשק אותה בכל הגוף ומגיע לפניה, היא לא נותנת לו לנשק אותה. הוא מנסה שוב והיא מתחמקת שוב. הוא יורד מהשולחן ומוציא חבילת שטרות, מניח לידה)

גבר : זה בשביל כל התקופה שלנו ביחד...קחי. יש כאן מספיק בשביל לעשות... את יכולה לעשות את זה...שינוי. את רק צריכה...חוט קטן של חסד.

(האישה קמה מהשולחן. הגבר עומד בגבו אליה, מביט החוצה דרך חלון הבית)

גבר : קחי.

(האישה מביטה בכסף. היא מורידה את הטבעת מהאצבע ומניחה אותה על השולחן. לאחר שהיא מניחה אותה, היא לוקחת את הכסף והולכת לכיוון היציאה, מביטה עוד רגע אחד בגבר והולכת. הגבר נשאר לבד בחדר. מסתובב ומביט בקלושאר, הולך לכיוון השולחן, מתיישב ומתחיל לאכול את השאריות של הטרטר כליות ולב, אור יורד עליו אוכל)

סוף